

POSTANOWIENIE

Dnia 11 kwietnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z odwołania W. S.

przeciwko Zakładowi Emerytalno-Rentowemu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych
i Administracji w Warszawie

o wysokość emerytury i renty inwalidzkiej,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń

Spółecznych w dniu 11 kwietnia 2024 r.,

zażalenia ubezpieczonego na postanowienie Sądu Najwyższego

z dnia 17 stycznia 2024 r., sygn. akt I USK 196/23,

odrzuca zażalenie.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy postanowieniem z 17 stycznia 2024 r. oddalił wniosek o wyłączenie sędziego Sądu Najwyższego Leszka Bieleckiego od rozpoznania sprawy I USK 196/23.

W zażaleniu zarzucono naruszenie:

1. art. 48 § 1 pkt 1 k.p.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie sprowadzające się do braku wyłączenia od rozpoznania sprawy SSN Leszka Bieleckiego, który implikuje nieprawidłowe obsadzenie Sądu, co implikuje pozbawienie ubezpieczonego prawa do niezależnego, bezstronnego i niezawisłego Sądu w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji RP rozpatrującego

jego wniosek;

2. art. 49 § 1 k.p.c. w związku z art. 48 k.p.c. w zw. z art. 379 pkt 4 k.p.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie sprowadzające się do:

- braku wyłączenia od rozpoznania sprawy sędziego Sądu Najwyższego Leszka Bieleckiego,

- rozpoznania wniosku o wyłączenie przez sędziego Sądu Najwyższego Roberta Stefanickiego, wobec którego zachodzą identyczne przesłanki jak w przypadku sędziego Sądu Najwyższego Leszka Bieleckiego (powołanie na stanowisko sędziego po zmianach wprowadzonych ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw), oraz wobec którego nie rozpoznano prawomocnie wniosku o wyłączenie,

- mocy wiążącej wyroku TK z dnia 23 lutego 2022 r., sygn. akt: P 10/19 w zakresie stwierdzającym prawidłowość procedury powoływania sędziego przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa do pełnienia urzędu po zmianach wprowadzonych ustawą z 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw;

3) przepisów prawa materialnego: art. 19 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej w zw. z art. 47 Karty Praw Podstawowych UE w zw. z art. 6 ust. 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności poprzez błędną wykładnię sprowadzającą się do przyjęcia, iż negowana procedura powołania sędziego w trybie wprowadzonym ustawą z 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw jako sama w sobie przesłanka nie uzasadnia wyłączenia sędziego Sądu Najwyższego, co wyłącza stosowanie prawa europejskiego poprzez naruszenie przepisu prawa materialnego poprzez niewłaściwe zastosowanie art. 29 § 3 i 4 ustawy o Sądzie Najwyższym,

1. art. 49 § 1 k.p.c. poprzez niezastosowanie, sprowadzające się do błędnego przyjęcia w zaskarżonym postanowieniu, iż sposób wybrania na stanowisko sędziego Sądu Najwyższego Leszka Bieleckiego nie ma wpływu na jego osobiste preferencje i apriorycznie negatywny stosunek, w przypadku gdy powołanie na stanowisko sędziego Sądu Najwyższego po zmianach wprowadzonych ustawą dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw „iryduje w sposób oczywisty iryduje” na

osobiste poglądy i przekonania, mające wpływ na niezawisłość sędziego, mając na uwadze podnoszone przez ubezpieczonego zarzuty oczywistej niezgodności z Konstytucją RP art. 13b ust. 1 ustawy dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Anty korupcyjnego, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz.U. z 2022 r., poz. 1626), art. 15c i art. 22a tej ustawy;

2. art. 177 w zw. z art. 178 ust. 1 w zw. z art. 193 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w zw. z art. 8 ust. 1 i 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej poprzez niezastosowanie sprowadzające się do braku dokonania oceny zgodności z Konstytucją RP oczywiście niezgodnych z przepisami Konstytucji RP przepisów art. 29 § 3 i 4 ustawy o Sądzie Najwyższym, *ergo* pozbawienie ubezpieczonego prawa do Sądu.

Ponadto w zaskarżonym postanowieniu dopuszczono się naruszenia art. 379 pkt 4 k.p.c. w zw. z art. 48 § 1 pkt 1 k.p.c. w zw. z art. 49 § 1 k.p.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie sprowadzające się do wydania zaskarżonego postanowienia przez sędziego SN Roberta Stefanickiego, który rozpoznał sprawę pomimo braku prawomocnego rozpoznania wniosku o jego wyłączenie, tymczasem zachodzą przesłanki do jego wyłączenia od rozpoznania sprawy.

Skarżący wniósł o:

1. zmianę postanowienia poprzez wyłączenie od rozpoznania sprawy I USK 196/23 sędziego Sądu Najwyższego Leszka Bieleckiego,
2. ewentualnie uchylenie postanowienia oraz zniesienie postępowania z udziałem sędziego Sądu Najwyższego Leszka Bieleckiego, sędziego Sądu Najwyższego Roberta Stefanickiego;

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie jest dopuszczalne i dlatego zostało odrzucone.

Procedura cywilna ściśle określa przypadki zażalenia do Sądu Najwyższego,

jednak nie jest dopuszczalne zażalenie na orzeczenie Sądu Najwyższego (art. 394¹ k.p.c.), również skarga kasacyjna (art. 398¹ k.p.c.).

Innymi słowy zaskarżalność orzeczeń Sądu Najwyższego stanowiłaby wyjątek, który musiałby być wyraźnie uregulowany.

Wyłączenie zaskarżenia orzeczeń Sądu Najwyższego wynika z ustrojowego usytuowania tego Sądu (art. 175 i art. 183 Konstytucji RP), który nie jest sądem powszechnym, a więc ani sądem pierwszej, ani sądem drugiej instancji.

Przeciwny wniosek nie wynika z art. 176 ust. 1 Konstytucji RP, gdyż zasada dwuinstancyjności postępowania dotyczy jedynie spraw przekazanych na mocy ustaw do właściwości sądów powszechnych. Także z art. 176 ust. 2 Konstytucji RP, gdyż ustroj i właściwość sądów oraz postępowanie przed sądami określają ustawy.

Zakres zadań (funkcji) Sądu Najwyższego jest ściśle określony w ustawie z 8 grudnia 2007 r. o Sądzie Najwyższym - art. 1. Przepisy tej ustawy, w szczególności dotyczące postępowania przed Sądem Najwyższym (art. 77 i następne), również nie pozwalają przyjąć, aby orzeczenie Sądu Najwyższego podlegało zaskarżeniu.

Z tych przyczyn odwołanie się przez skarżącego w zażaleniu do przepisów art. 394² § 1¹ pkt 2 k.p.c., art. 394^{1a} § 1 pkt 10 k.p.c., art. 357 § 2⁴ k.p.c. jest bezprzedmiotowe.

Taka sama ocena odnosi się do stwierdzenia zażalenia, że „zachodzi przesłanka nieważności opisana w art. 379 pkt 4 k.p.c., co implikuje ewentualny wniosek ubezpieczonego o uchylenie zaskarżonego postanowienia i zniesienie postępowania w całości”. Otóż zażalenie nie otwiera odrębnej procedury nieważności postępowania. Żądanie nieważności postępowania ma swoją odrębną procedurę oraz przesłanki określone w ustawie, zatem nie jest dowolne.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji.

[SOP]

[ms]

